

Nyúlszív, szitakötőnyelv

Egy szíves mese

A valódi Cuniculusnak

A nagyapának sok köze volt a macskákhoz, mégis ez a történet most a nyulakról szól. Pontosabban egyről. Nagyapa-nyúlról. Arról, hogy hogyan vette feleségül szitakötő-nagymamát. Történik mindez úgy negyven évvel ezelőtt, ez, ha jól számolom, a negyvenes évek közepe. Nagyapanyúl kint a mezőn. Eszik, iszik, alszik, pázrik. Szitakötő-nagymama a tó mellett, a nádasban lakik. Éppen ott, ahol a vízi sellő házát gondolnánk, ha hinnénk még ilyenekben. A várost, mert a mező mellett város van, nem tudjuk, hogy hogy hívják. A nap kellő intenzitással süt, az emberek izzadva dolgoznak, bűdös van és por is. A kettő keverékétől nagyapa-nyúl sem mentes. Gyakran vakarózik, főleg a füle tövét szokta. Nem fél a puskától, főleg nem a dörrenéstől, hallott ő már eleget, noha még bakfisnak számít. Nagymama-szitakötő még bakfisabb. A színe talán kék, de ha jobban belegondolok, az is előfordulhat, hogy zöld is van benne. Ha zölde, akkor egészen biztos, hogy a türkizhez közelít. Gyorsan tud repülni, erre a legbüszkébb, és még arra, hogy már előre tudja, egy olyan országban fog családot alapítani, amelynek Jugoszlávia lesz a neve. Gyerekei pionírok lesznek, és boldogan vasalgatja majd piros kendőcskéjüket. Azt is tudja, minden egyes tagállam elvesztésével kék szárnyának színe egyre fakóbb lesz. Nagyapa-nyúlnak hiába mondaná, hogy ez nem az öregedés jele, hanem a hiányé, nagyapa-nyúl nem hallaná, mert ekkor már évek óta csak az ágyat nyomná. Történne mindez akkor, amikor nagyapa-nyúl megtudná, hogy többé nincsen tengere. Nincs hova lógnakni végtagjait. Többé már nincs miért félnie a cápáktól. Nem feküdhet napernyője alatt, a napszúrásból féltve, nem nézheti a szinte pucér női testeket. Nagyapa-nyúl ott fekszik a kissozóban, éppen a Jézus szíve képpel szemben. Jézus véres szívét

nagyapa-nyúlnak nyújtja, de nagyapa-nyúl csak a fejét rázza. Inkább te nyald ki a szívem! Ilyenkor mérgesen köröz körülötte szitakötő-nagymama, és igen, ő kinyálná nagyapa-nyúl szívét, ha nem azt hinné, hogy a bal mellkasánál van. Ott hallja dobogni, azt hiszi, az, ami szúr, ha éppen szúr ott valami, és nem a tüdő. Hiszen a szív, mint később kiderül, igencsak középen van. Szitakötő-nagymama addig nyalná, amíg el nem olvadna, és minden egyes nyalással kevesebb gond maradna. A szív olyan, mint a fagyfalt, nyögné nagyapa-nyúl, a legkedvesebb bensőség, nyáron olvadékonyabb, télen pedig megfájdul tőle a torkod. Nagyapa-nyúlnak azt kell gondolnom, muslincaízű a szíve, azért nyalná olyan szívesen szitakötő-nagymama. De nagyapa-nyúl nem azért halt meg, mert szitakötő-nagymama megkívánta a szívét. Nagyapa-nyúl azért halt meg, mert kíváncsi volt. Nem tudott a fenekén maradni. Még öregségére is mindent meg akart vizsgálni. Így is szerencse, hogy eddig nem történt vele semmi végzetes. Az időben persze most nagyon előre kell haladnom. Valahol oda kell eljutnom, amikor már én is rég élek, bár azért annyira idős még nem vagyok, hogy nagyapa-nyúl dédapa-nyúl legyen. Nagyapa-nyúl ekkor már kikelt az ágyból, újra elkezdett járni, többé már nem foglalkozott a tőle elvett tengerrel, a szinte pucér nőekkel. Újra eljárt disznót vágni, továbbra is egy pillanat leforgása alatt vágta ki a disznók lelkét, dobta a vándlingba a szívét, és nézte szitakötő-nagymamát, ahogy az a disznószívre rászáll, hogy onnan addig, amíg azt mind el nem nyalta, senki se tudja elhessegetni. Ekkor már szitakötő-nagymama szinte átlátszóra fakult, csak véres nyelvcskéje mutatja, hogy ott van. Szitakötő-nagymama ekkor valójában ténylegesen is csak egy véres nyelvcske. Nyelvként van, a nyalás aktusa közben létezik. A történet üzenete azonban róla semmilyen lényegit nem mond. Hogy a kíváncsiság a legveszélyesebb dolog a világon, ez a történet valódi üzenete. **NE MERJ! NE KÉRDEZZ! NE NÉZZ!** És legfőképp, puha kis végtagodat ne rakd bizonytalan kinézetű folyami hajók fedélzetére! Semmilyen jármű fedélzetére ne rakd a végtagod, de még alsó fertályod se, mert végül eljutsz Amerikába. Amerikába, ahol sajtból van a hold. Amerikába, ahol a férfiak szórtelenek. Amerikába, ahol be se kell csuknod a szemed, mégis álmodsz. Alvajáróként kóvályogsz New York utcáin, hogy végül fülednél fogva megragadjanak, és egy titkos laborban injekciózzanak. Nagyapa-nyúl a távoli jövőben, akkor, amikor már én is élek, egészen Amerikáig hajókázik el, ahol aztán családjában egyedülként kísérleti, majd – mint családjában végül mindenki más is – halott nyúllá váljon. Nem sikerült feltalálni a nyúlelixirét. Mielőtt sikerült volna, nagyapa-nyúl kipurcant. Nem bírta tovább a szívcskéje. A muslincaízű szíve. Ezt siratja véres nyelvként létező szitakötő-nagymama, könnyei tengert alkotnak, nagyapa-nyúl elve-

szített tengerét. A kissozában ott úszkálnak a cápák, sikoltoznak a szinte pucér nők. Ezt már tovább nem lehet. Tetemét az ország hiába követeli vissza, Amerika mindentől elzárkózik. Akkor, amikor már élek, akkor minden hazai tévé, rádió és újság arról ír és beszél, hogy nagypapa-nyúl hősi halott. Ez nem tudom, hogy pontosan mit jelent, de azt gondolom, akkor majd, a kétezer-tíz évek elején majd büszke leszek erre. Hogy egy ilyenek vagyok a leszármazottja. Én, a leszármazott, egy anya-nyúl és egy ló-apa utódja. Születek éppen nyolcvanötben. Kopaszon.

